

Deutsch Gyula Családja

Deutsch Gyula, a jövődóbeli férjem (balról az első) a Papiu Líceum egyenruhájában van, úgyhogy még iskolás volt. Itt van még az édesapja, Sámuel, az édesanyja, Margit és a nagymama -- azt hiszem, az édesanyjának volt az édesanyja. Ott lakott náluk, de nem tudok róla többet. Lehet, hogy a szászrégeni házuk valamelyik szobájában készítették a képet, de én ott soha nem jártam. Gondolom, a férjem testvére, Laci készítette a képet, mert ő nincs rajta. Dátum nincs a képen. Az édesapja ott született Szászrégenben, ha jól tudom. Az édesanyja leánykori neve László Margit. 1889-ben született. A Mestitz bútorgyáros felesége s a Gyula édesanyja testvérek voltak. Gyulának volt egy bátyja, Lacinak hívták. A család Szászrégenben is és itt, Marosvásárhelyen is lakott. Jómódú emberek voltak, Szászrégenben volt egy textilkereskedésük, az 1880-as évek végén alapították a Gyula nagyszülei. Egy időben itt is volt, Marosvásárhelyen egy üzletük. A fióküzlet -- a főtéren, a Posta utca sarkán, ahol most a Bernády-szobor van -- sokkal később alakult, és hamar vége lett, mert olyan üzletvezető került, aki nem tudta rendesen vezetni az üzletet. 1918-ban született a férjem. Amikor iskolába járt, akkor itt laktak, Marosvásárhelyen. Nem a zsidó iskolában járta az elemi iskolát, hanem a normál elemiben, de nem tudom, miért, pedig akkor már létezett a zsidó iskola. A négy elemi után a Papiu Líceumba került, ott érettségizett 1936-ban. Az idő alatt a szülők itt laktak. Az édesapja hét közben kint volt Szászrégenben az üzletnél, s péntek este jött haza, mert a zsidó üzletek szombaton zárva voltak [lásd: szombati munkavégzés tilalma], vasárnap pedig hivatalosan is zárva voltak. Vasárnap estig vagy hétfő reggelig itt volt a városban, s aztán ment vissza. Úgy tudom, hogy kóser háztartást vezettek, és ők se az ortodox részhez tartoztak, hanem a neológokhoz. Az ünnepeket ők is megtartották. A Gyula családja, azt hiszem, szombatonként eljárt a templomba. Gyulának volt bár micvéja, a testvérének is volt, mondta, hogy megtartották. Otthon magyarul beszéltek, de németül is mindenki nagyon jól tudott a családban. Nem tudom, pontosan hányban, visszaköltöztek a szülők Szászrégenbe. Gyula dolgozott az üzletben, segített az édesapjának, és közben járt Kolozsvárra az egyetemre, s el is végezte látogatás nélkül a jogot, tehát otthon tanult, s csak vizsgázni ment fel az egyetemre. Szászrégenben az édesapja tanította arra a szakmára is, és ment fel vizsgázni Kolozsvárra, mikor volt a vizsgaidőszak. Mesélte, hogy abban az időben nagyon szigorúan nevelték a gyerekeket. Járt teniszezni, ez volt a szórakozása. Ilyenkor találkozott a barátokkal, mert különben eléggé be volt

fogva a munkára. Nagy textilkereskedésük volt, délelőtt-délután nyitva volt, és ő nem volt ott egy kivételezett személy, ő is úgy volt ott, mintha alkalmazott lett volna. Az édesapja nem tett különbséget közte és az alkalmazottai között, egyformán voltak elbírálva. Vegyesen voltak az alkalmazottak, volt zsidó is, szász is, román is. Azért szerettek a nem zsidó alkalmazottak is zsidó üzletben dolgozni, mert akkor dupla pihenőnapjuk volt, a szombat is, mert a más kereskedők nyitva tartottak szombaton. Abban az időben nagyon nagy volt a falusi vevőközönség is, mert falun nem nagyon voltak üzletek. Volt hetivásár, amikor behozták a termékeiket eladni, s aztán vásároltak is, ami kellett a házhoz. Voltak férjhez adandó lányok, azoknak kelengyét vettek, mert régebb az volt a szokás, hogy előre gyűjtötték a kelengyét, hogy mikor férjhez megy, akkor legyen mit vigyen az új házba. Gyula megkezdte, hogy tegye le a doktorátust is, de azt hiszem, hogy egy vagy két vizsga hiányzott, s aztán közbejött a munkaszolgálat. A fiúkat 1942-ben együtt vitték el munkaszolgálatra. Máramarosszigetnél kezdték, majd az akkori Magyarország területén voltak munkaszolgálatban: Nagybányán, Szentkirályszabadján, Lengyelországban és Kárpátalján is voltak. Végig együtt voltak, és együtt is szabadultak. Azt hiszem, már 1944 végén itthon voltak, szerencsésen megúszták. Mesélte Gyula, hogy a nagymama is ott élt velük Szászrégenben, most már pontosan nem tudom, hogy az apai vagy az anyai nagymama volt-e. Volt egy román család -- vevőjük volt, azt hiszem, az üzletben, onnan volt az ismeretség --, akik egy nagyon eldugott helyen laktak egy közeli faluban, s a deportáláskor el akarták bújtatni a Gyula szüleit, de a nagymamát nem vállalták. A szülők aztán nem egyeztek bele, mert nem akarták a nagymamát magára hagyni, és így szegények otthon maradtak. Mind a hármat eldeportálták, apa, mama s a nagymama is gázkamrába került. Ha beleegyeznek, akkor a szülők megmenekülhettek volna, mert egy olyan eldugott helyen volt, ahol semmi nyoma nem volt a háborúnak, se német, se orosz, senki nem ment arrafele. Gyulát a háború után ismertem meg, a szülők nem jöttek vissza Auschwitzból, úgyhogy őket nem ismertem.